

၁၂

ที่หนึ่งในโลกก็คือใจ

มนุษย์ คือยักษ์คือผีในร่างแห่งมนุษย์ นั้นแหละ ถ้า
มนุษย์จริง ๆ ก็มีศีลมีธรรมเจือปนกันไป มนุษย์เทวดาเขาไปอีก
สูงขึ้นอีก ทางศีลธรรม สูงขึ้นที่ใจ

มันเป็นอยู่ที่ใจนะ ใจอันนี้ละสำคัญ

ใจเป็นเครื่องดึงดูด ใจเป็นเครื่องผลัก ดึงดูด ถ้าทำความดี
ความดีดึงดูดเข้ามา ทำความชั่ว ความชั่วผลักความดีออกไป มีแต่
ความชั่วเต็มหัวใจ เป็นอย่างนั้นนะ

เรื่องใจไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ที่หนึ่งในโลกก็คือใจของสัตว์แต่
ละดวง ๆ เป็นใหญ่มากทีเดียว ทุกข์ก็ทุกข์มาก สุขมากนี้ไม่ค่อยมี
ยกให้พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ อันนี้เต็มสมบูรณ์

พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ ตั้งแต่วันกิเลสตัวเสนียดจัญไร
ตัวเป็นพิษเป็นภัยขาดสะบั้นจากหัวใจ ทุกข์ไม่มีเลยในหัวใจของ
พระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ ไม่มีเลย หมดยุติสิ้นเชิง มีแต่
บรมสุขเต็มหัวใจ ถ้าว่าทุกข์ ก็มีแต่ทุกข์เกี่ยวข้องกับเรื่องธาตุเรื่อง

ชั้นไปธรรมดา ใจท่านไม่หวั่นแล้ว หมด เรียกว่าเป็นอฐานะ ใจ เป็นฝั่งแห่งวิมุตติที่หลุดพ้นแล้ว เป็นฝั่งหนึ่งต่างหาก

นี่เป็นฝั่งวิภูวน นู่นฝั่งหนึ่ง พวกนี้พวกวิภูวน พวกยุ่งพวก ยากพวกพินพวกไฟเผาอยู่ในฝั่งนี้นะ ฝั่งนั้นฝั่งบรมสุข หัวใจพระ อรหันต์ไม่มีทุกข์ หมด จะเป็นทุกข์ขนาดไหนก็เป็นแต่เพียงเรื่อง ธาตุเรื่องชั้นธรรมชาตินั้นเป็นอฐานะโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรเหลือ ที่จะไปแทรกได้ไม่มี เป็นอฐานะ เรียกว่าคนละฝั่งแล้ว

นั่นละ จิตพระพุทเจ้าจิตพระอรหันต์ ท่านเป็นอัน เดียวกัน ถ้าวางจิตลึกลงไปในน้ำ ไปนั่งอยู่ในท่ามกลาง พระพุทเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายทันทีเลย เป็นอันเดียวกัน แล้ว เหมือนฝนตกลงมาจากบนฟ้าลงมาใส่พื้นน้ำตกลงปับ ๆ ลงน้ำ มหาสมุทรทะเลก็เป็นน้ำมหาสมุทรทะเลทันที ๆ

ไม่เรียกว่าฝนเม็ดนี้ตกมาจากที่นั่นที่นี้ เข้าเป็นน้ำมหาสมุทร ทะเลหลวงไปด้วยกันทันที อันนี้จิตพอเข้าถึงวิมุตติปั๊บ นี่ก็เป็น มหาวิมุตติมหานิพพานทันทีเลย

จำให้ตึนะ เราพูด เราไม่ได้มาพูดงู ๆ ปลา ๆ นะ ไม่ได้ลูป คำมาพูด ปฏิบัติแทบตาย เหตุจะได้ธรรมประเภทนี้มาพูดนะ เรา ถอดออกจากหัวใจมาพูด

เราไม่ได้พูดเล่น ๆ เราทำเราก็ไม่ทำเล่น ถึงเวลาจะเป็นจะ ตายเอาตาย นั้นชัดกัน ๆ ที่หนักที่สุดเป็นเวลา ๙ ปีเต็มแหละเรา ตั้งแต่พรรษา ๗ พอออกจากภาคปริยัติการศึกษาเสร็จพรรษา ๗ เข้า พรรษา ๑๖

พูดให้มันชัดเจน ลงเวทีวันที่เคยพูดให้ฟัง วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ นั้น เป็นวันระหว่างสมมุติกับวิมุตติขาดสะบั้นจากกัน จากนั้นมาแล้วก็เป็นบรมสุขล้วน ๆ นิพพานเที่ยงหรือไม่เที่ยง ไม่ต้องถามถึงไหน ดูหัวใจก็รู้ พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่ถามกัน อันเดียวกันแล้วรู้หมดเลย

อำนาจแห่งการปฏิบัติตะเกียกตะกาย ความทุกข์ความลำบากลำบากจนกระทั่งนั่งน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาสุกิลเลสไม่ได้ ก็เคยมาแล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟัง จึงได้เอามาเทียบ เราคิดตั้งแต่ว่าโกรธแค้นให้ผู้ใด ๆ โลกทั้งหลายเป็นอย่างนั้น

ความโกรธความแค้น มันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองก่อนจะไปเผาไหม้คนอื่น มันเป็นอยู่ในหัวใจ ทุกข์ที่สุดอยู่ในหัวใจ แต่เวลาตัวเสียดจัญไร คือกิเลสที่เป็นไฟเผาหัวใจขาดสะบั้นลงไปแล้ว ก็เป็นอมตธรรมขึ้นมาทันที ทุกข์ไม่มีเลย หมดโดยสิ้นเชิง

เรื่องธาตุเรื่องขันธ์ก็ครองกันไปอย่างนั้นละ กิริยาอาการอะไรก็ใช้เหมือนสมมุติเขาใช้กัน สมมุติเขายอมรับกันอย่างไรสังคมยอมรับอย่างไรกิริยาของท่านก็ใช้อย่างนั้น

แต่ธรรมชาติอันนั้น มันเข้ากันไม่ได้ ธรรมชาติวิมุตติหลุดพ้นเข้ากันไม่ได้ เป็นอฐานะตลอดไปเลย ท่านเรียกว่า นิพพานเที่ยง ก็คือใจดวงนั้นเที่ยงแล้ว

กฏ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา อยู่ในสมมุติ พอพ้นสมมุติไปแล้ว กฏ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา ไม่มี หมด

ท่านว่า นิพพานเที่ยง เที่ยงที่หัวใจ